

Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 november hó 1.

21. szám,

Nem csak kenyérből él az ember.

„És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megehezék és akkor hozzá menvén a kísértő, monda neki: Ha Isten fia vagy mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.” (Máté ev. 4. rész 2.—3. vers.)

Könnyen elképzelhetjük, hogy Jézus a pusztában negyven napon át mit csinált, bár ha ez az evangéliumban említve nincs is. A bibliában néha a sorok között is lehet olvasni. Ő bizonyára arra használta fel az időt, hogy előkészüljön nyilvános szereplésére. Elmélyedt az Atya ígében, megbeszélte Vele áhitatos imádkozásban jövődők munkáját és erőért és vezéreltetésért könyöröghetett. Valamint egykor Mózes a Sinai hegyen, mikor a kőtáblákat az isteni törvényekkel kapta, evésről és ivásról megfeledkezett, úgy volt Jézusnak ezen lelki emelkedettségében ereje a test felett annyira, hogy negyven napi böjtölést könnyen elviselt. A lélek ereje diadalmaskodott a test erőtlenségén. De aztán beállott a visszahatás, a test követelte jogait, — megehezett.

Erre a pillanatra nyugodtan várt az ördög. Ő nagyon jól ismeri az emberi természet szükségleteit, ő ügyel a lélek kedély hangulatára és észreveszi az alkalmas pillanatot mikor bennünket a legkönnyebben meglephet. Most lép a kísértő Jézus elé. Vajjon Jézus felismerte őt azonnal? Valószínűleg nem, mert ha tudta volna Jézus, hogy ki áll előtte, akkor még sem elegendett volna beszédbe vele. Régi képeken az ördögöt szarvakkal és lólabakkal ábrázolták. Ha ilyen alakban jelenne meg, úgy könnyen felismerhetnők. De az ördög nem olyan balga, hogy ilyen alakban jelentkezék és ezzel terveit elárulja. Ő a világosság angyalává változtatja magát s így a pusztában mint Jézusnak résztvevő és vele érző barátja közeledhetett. Mint barát jön a ki szintén a pusztában vándorol és ennek szenvedéseit ismeri. „Éhezél?” — kérdezi ő. „Oh én veled érzek és tudom értékelni az éhség fájdalmát, de neked nem kell éhezned mint a többieknek! Nem vagy e te Istennek fia, kiből az égnek bizonyossága szerint az Atya gyönyörködik? Az vagy-e? Nos akkor csak szólj, hogy ezek a kövek kenyerekké változzanak és kin vagy a bajból!

Vajjon e tanácsnak követése gonosz lett volna? Nem-e tehetné volna Ő, a ki később egy kevés kenyérral és hallal öt-ezer embert táplált, hogy egy szavával a pusztai kövekből kenyeret csinált volna, hogy azzal éhségét csillapítsa? Vajjon kell-e neki, mint Isten fiának éheznie többet mint amennyit mi eltudnók viselni?

Lássátok kedves olvasóim ez az ami az ördög kísértését oly felette *veszélyessé teszi*, hogy ártatlannak tűnjék elő és a jóakarát, a jámborság ruhájába öltözik. Az ördög sohasem küzd nyílt arcvétellel, hanem arcfintorgatásával elbúvik egy képmutató árca mögé.

Mit is akar ő a tanácsaival? Ő elakarja érnit azt, hogy Jézusban kétely támadjon az ő Fiuságát illetőleg, mert az Atya őt tűrni és szenvedni engedi s így elégedetlenné válnak az isteni vezérlettel és ahelyett, hogy Ő türelmesen várna az Atya segédelmére, önmagán segítsen még mielőtt az Atya órája ütött volna. Mert ha Jézus a kövekből kenyeret csinált volna — a hatalma ugyan meg volt hozzá — ezzel kilépett volna testvérei soraiból és oly utat választott volna, amelyre mi hasonló körülmények között nem léphettünk volna!

Jézus nem enged az ellenség sugalmazásának, a lélek kardjával amelylyel banni jól tudott, kivédi a támadást. „Megvagyom irva: Nem csak kenyérről él az ember, hanem minden igével, a mely Istennek szájából származik.” E szavak izráel népének csodálatos tápláltatásának idejéből származik amikor a Kánaán felé való vándorlásukban a mannákat kapták. És Jézus most ezt magára alkalmazza. Isten elveheti táplálkozásunk külső eszközeit és mégis megtarthat bennünket. Mi sem pusztulunk el azonnal ha egyszer éhezünk kell. És aztán mit árt ha én szenvedek? Mert nem az a fő, hogy én jól lakjam, hogy nekem ne legyen semmi bajom, hogy én boldog legyek és minden szenvedés alól mentve legyek, hanem életemnek az a rendeltetése, hogy Isten beszéde és akarata menjen teljesedésbe. És Istennek eme akarata épen az által teljesülhet, hogy én szenvedek és a szenvedés által alkalmassá válok mások áldásává lenni. Kenyér, anyagi jólét mellékes. Nem egyedül kenyérből él az ember.

Észrevettünk e már bennünk olyan kísértést, melynek kiinduló pontja testi szükségletünkben és az érzéki természetben lapang? Ádám és Éva is ezen kísértés által esett el a paradicsomban. A nehéz háborús idő, amidőn annyi szükség és nélkülözés van az egyik oldalon, mialatt a másikon bőség, érzéketlenség és önzés uralkodik, az ellenség számára alkalmas hasonló támadás indítására. Istennek gyermeke vagy? Hát akkor miért engedd Atyád oly sokat nélkülözni? Sohasem hallottál szivedben e féle türelmetlen hangot? Légy óvatos! És legyen kezdedben mindenkor a lélek két élű fegyvere, hogy az ellenséggel szembe szállhas: „Az ember nem csak kenyérből él!” A testi élet, a földi boldogság nem a fő dolog, hanem hogy Isten akarata menjen teljesedésbe. *Legyen meg a te akaratod!* Ez legyen a jelszavad. A pusztában való éhség, a negyedik hadi év nehéz tapasztalatai sem foszthatják meg Isten gyermekét belső nyugalmatól, hálás megelégedettségétől és boldogító bizonyosságától. M.

Megnyugvásunk.

Ki alkotál s gondot viselsz reánk,
Tőled csupán jó jöhet Atyánk!
Amink vagyon, kegyelmed adta azt,
Szívet, erőt, elmét, hitet, vigaszt,
Hajlékot, tápot és üde forrást,
Napfényt, tavaszt, gyümölcsöt, aratást,

És mégis néha úgy látszik nekünk,
Miként ha jönnél tüzzel ellenünk;
Házunk leég, földünkre viz ömöl
És barmainkban dögvész öldököl.
Belsőnkbe' láz, külsőnkön sok fekély,
S folyton remegtet egy újabb veszély.

Mégis Atyánk szerelmed átölel,
Erős karod óv, véd, ápol, nevel.
Arcod világít útaink felett
És szent ígéd a menny felé vezet.
Ezer csapás, villámló haragod
Nem más, csupán javító ostorod.

A bűnünk az, melyért méltán fenyítsz,
Az ostor az, melylyel a jóra hívsz.
Csak semmisségünk tudatos velünk
És éberségre inted szellemünk.
A szív kemény s a rossz felé hajol,
Te vagy ki felvered bűnállmiból.

Amít te adsz, minden javunkra van,
Meg kell nyugodni benne boldogan.
Ki id' adád miértünk szent Fiaid,
Ő benne nekünk adtad tenmagad.
Elmúlik egykor ez a földi lét,
S lelkünk dicsfényed üdv körébe lép.

Csopják Attila.

Csak kegyelem . . .

A hitről sokat beszél és ír az ember, de mikor arra kerül sor, hogy hitét cselekedettel be is bizonyítsa, ugyan mi marad belőle? A legelső gyenge szél fundamentumában megingatja azt és lélekben azonnal sikoltozunk ha valami baj ér. Persze amig minden rendesen megy addig herkulesnek képzeljük magunkat és úgy érezzük, hogy a hit által hegyeket is képesek volnánk elmozdítani. De midőn oly eset adódik elő, mely hitet igényel, rögtön kétségbeesünk és bizalmunkat veszítjük. Ilyenkor tünik ki, hogy hitünk ereje mily csekély, mily elenyésző semmisség. Mert a hitről csak írni és szóokolni könnyű, de annak erejét bebizonyítani felettébb nehéz.

Velem is történt a napokban ilyesmi. Én is úgy képzeltem, hogy már elég erős vagyok és nem félek semmitől. És ekkor egy nap arra ébredtem, hogy feleségem karja hirtelen dagadni kezdett. Valószínűleg a takarításnál egy rozsdás tárgyban megsértette az egyik ujját és attól fertőzést kapott. E gondolatra, hogy feleségemnek vérmérgezése van, valósággal kirázott a hideg és midőn ezt még az orvos is megerősítette, teljesen elvesztettem nyugalمامat és csak a fájdalom lett urra felettem. És ebben a nehéz perében e furcsa gondolat jutott eszembe: Mi volna ha Isten őt áldozatul kívánná tőlem, mint Ábrahámától kérte Izsákot? Tudnék-e én is őszintén Isten arcába nézni és felajánlani neki mi nekem legkedvesebb e földön?

És ekkor mintha megéreztem volna szívem választát, mely ez volt: Nem! Saját akaratomból nem tudom felajánlani őt, erre még gyenge a hitem . . . Próbáltam imában leküzdeni fájdalmamat, de a fájdalom erősebb volt fohászomnál. Roppant resteltem kishitűsködésemet, de nem tudtam uralkodni kétségbeesésemen.

A Mindenható Isten azonban, ki segített szent Fia által a tengeren sülyedő Péteren, az én karomat is hirtelen megragadta és kiemelt a fájdalom hullámaiból. Nem nézett kételkedő szívemre, hanem szeretetéből

lehajolt hozzám és a veszélyben segítséget hozott a számomra. Feleségem életét megmentette és őt vissza adta nekem.

Csak most midőn már a veszély elmúlt tudom felfogni azt a nagy kegyelmet mit Isten gyakorolt e napokban velem. Oh nem az én hitem volt az mely segített, hanem csak az Ő ingyen való végtelen kegyelme.

Csak kegyelem az mi körülöttem és velem történt, dacára hitetlenségemnek.

És én épen ebben látom a kereszténység nagyszerű fölényét minden más tanítás felett, mert a mi hitünkben nem az erő, nem a szilárdság és nem a lelki bátorság a tényező, hanem a szeretet és a kegyelem. Mert nekünk a Jézus Krisztus által olyan Atyánk van a ki a szeretetre és a kegyelemre helyezi a fősúlyt és az emberi lelket nem minősége, erő állapota és nagysága után ítéli meg, hanem azt a szeretet serpenyőjébe veti és a kegyelen sulyaival mérlegeli. Ismeri alaposan a szívet és annak belső megnyilvánulásait kíséri figyelemmel.

Ez az amit mi újtestamentumnak nevezünk és ez az ami alá szállott a mennyből a Jézus Krisztusban. Csak kegyelem és ismét csak kegyelem . . . Senki sem dicsekedhet többé egyéni előnyeivel, hitével és érdemeivel, hanem csak a végtelen szeretetre hivatkozhatik, mely megmentésén és üdvén dolgozik.

Szép a hit is és felségesek annak megnyilvánulásai, de a szeretet még sokkalta szebb és a hitnél is tökéletesebb formában jelentkezik. A hit nagy dolgokra képes, a szeretet pedig még nagyobbra. Az isteni kegyelem pedig a legnagyobbra . . . Hit által sok csodatétel történt Galilea és Judea földjén, a szeretet azonban ennél is többet tett? Felvitte Jézust, a mi Megváltónkat, a koponyák hegyére és onnan még magasabbra: a keresztre . . .

A hit erre képtelen lett volna, a szeretet és a kegyelem azonban még erre is képesítette az isteni Üdvözítőt.

Megremegtetően gyönyörű a mi megváltásunk előkészítése. Amire képtelen volt a sok csoda, azt végrehajtotta két durván összerótt karó ott a Golgotán! És amidőn leggyengébb volt a mi Megváltónk, ugyannyira, hogy a gyötrelemben megszemjázott, a fájdalomtól pedig megtört és felsóhajtott: akkor, igen akkor végeztetett el a nagymű, teljesedett be az ígélet és a prófécia, akkor békült meg a haragvó Isten a bűnössel és akkor csókolta homlokukon a menny a bujdosó embert . . . És akkor lett nyilvánvalóvá, hogy minden ami érette történik csak kegyelem. Szeretetből fakadó isteni kegyelem . . .

(Cs.)

Érdekes beszélgetés egy talmudistával.

III.

E szavakra az én zsidómnak az arcát könny borította el, majd hirtelen megragadva a kezemet, úgy mondta vágyakozó hangon a szemembe:

Ha tudná, hogy mi igazi zsidók mennyire vágyodunk a messiási idő után! Mennyire vágyodunk Dávid örökségét helyre állítva látni és a mi népünket győzelemre egybeseregleni. Azt a népet amelynek oly dicső történelme volt, de amely ma hazátlanul, alkotmánytalanul az egész világnak bolyongója! Pedig mily nagy e nép még ma is és micsoda jövőt alkothatna magának, ha összetartana, ha egyet akarna . . .

Még tovább akarta folytatni e gondolat fonalát, de a hangja hirtelen elcsuklott és nem jött több szó a nyelve alá. De elég volt ennyi is, hogy megérezzem belőle, miszerint ő egy cionista érzelmű zsidó a kinek minden vágyát és álmát a jövő zsidó állam nagyszerűsége képezi. S ezért még melegében így tettem fel neki a további kérdést:

Tud ön hinni a zsidó faj világuralmi hegemoniájában?

Hogy tudok-e hinni? — Sőt több azt is tudom, hogy e nagy múltú nép ambícióját és boldogságát is az adná vissza ha ismét államot alkothatna és Isten törvénye szerinti egyéni életet élhetne, mert az ahogy ma él a zsidóság mindennek inkább, csak boldogságnak nem nevezhető . . .

E kijelentés mód felett kedvezően hangzott füleimnek és most már éreztem, hogy elérkezett a pillanat mikor vallomást tehetek néki ama végtelen boldogságról, mely azok része lesz kik a Messiást elfogadják. Reám is rám ragadott az eszme láza és éreztem, hogy szívem erősebben ver és ki-elégülés után vágyodom. Az ő nagy lelkesedése az én szívemet is érintette, felmelegítette és bizonyosságtételre kényszerítette. Kissé furcsán hangzik, de mégis úgy van, hogy néha egy külső, egy idegen erő hajt az igazság felől tanubizonyosságot tenni. Hogy tehát még melegében foglalkozzam e tárgyal hirtelen szinte minden átmenet nélkül így szóltam hozzá:

És ha én azt mondom önnek, hogy ez a várva várt Messiás már eljött, úgy ön mit szólna e kérdéshez?

Éppenséggel semmit! Sőt egyszerűen kétségbe vonom szavainak lehetőségét azon világos logikánál fogva, mert a megváltás tényéből nem tapasztalható abszolúte semmi. Vagy uram ön tényleg annyira bigottnak tart engem, miszerint el sejn képzelheti, hogy e kérdéssel behatóbban foglalkoztam volna?

Mire én nem kis csodálkozással kérdeztem: Eszerint ön előtt a megváltás gondolata nem újkeletű valami?

Éppenséggel nem! Sőt nem egy bensőtusakodásom volt e miatt meggyőződésemmel, de mintán hosszú lelki boncolgatás után arra az eredményre jutottam, hogy a megváltás dacára még mindig megváltatlan a világ és minden helad a régi, megszokott mederben, — konstatáltam, hogy az önök tanítása, a kereszténytanítás nem feddi a valót, hanem egymással szemben áll, — arra a határozott következtetésre helyezkedtem, hogy amit a kereszténység tanít csak amitás, csak üres szó puffogatás. Vagy ön tán tud bizonyítékkal szolgálni a megváltás befejezett ténye felől, akkor kérem, hogy adja elő összes argumentumait.

Nem tagadom e szokatlan erélyes fellépés és határozottság meglepett az első percben és nem tudtam hirtelenében mit válaszoljak neki. Csak midőn utána gondoltam a feltett kérdésre, a tagadás minőségére, akkor kezdtem belátni, hogy e zsidónak látszólag igaza van, mert a körülmények sokban reá cáfolnak az evangélium ígéire és tanításaira. Az élet, az emberiség, a kereszténység csakugyan olyan mintha a megváltás nagyszerűsége soha sem ment volna végbe, mintha az csak egy régi, szép mese lenne, amely sohasem válik valóra. Ezért így válaszoltam neki.

Külsőleg igaza van önnek, mert olyan értelemben mint azt ön várja és gondolja csakugyan nem tapasztalható a megváltás ténye, sőt a keresztényvilág bizonyos mértékben rosszabb a régi pogány világnál, az erköles, a gondolkodás is felettébb megromlott és a föld ma is átokkal teli. Ilyen értelemben tehát nem magyarázható meg a megváltás elérézése. Én azonban most arra a másik oldalra akarok reá mutatni ahol a megváltás ténye szemmel láthatóan érvényesül és a hol tények tesznek bizonyosságot a felől, hogy a Messiás csakugyan eljött és a megváltás megtörtént. Mielőtt azonban reá térnék e felsőleges lelki mozzanatok a taglalásába még kérdezem: Hát a zsidóság boldog mai állapotában?

Hogy boldog-e? — nézett reám szomorúan — minő kérdés ez! Hát lehet egy hazátlan, törvénytelen és a világ minden részébe szétkergetett nép boldog? Egy nép amely oly hatalmas volt valaha és ma oly lenézett, megvetett az egész föld kerekéségen. Nem mondok anyagilag nagy sikerei vannak és igen meggazdagodtak, de szellemileg oly hontalanok. És míg Isten a négy-szelek felől ismét össze nem gyűjti egy táborba az ő népét, boldogságról, megelégedettségről beszélni sem lehet. Na és önök boldogok mint keresztények?

Ugy van! És ez az ismertető jele annak, hogy ki lett megmentve a Messiás karja által. A megváltás ténye azonban egyéni dolog és a kegyelemnek a folyamánya, mert ahhoz hogy valakin észrevehető legyen a megváltás, nem elég a kereszténység felemelő historiája, nem elég a szent történelem és a megváltási esemény maga. Azzal, hogy valaki tudja és ismeri a megváltás utját és módját, még meg nem igazulhat. A Messiás külső, földi értelemben vett ismerése sem elég, mert egy lélek a Megváltó mellett élve is boldogtalan lehet, — a megváltás ténye maga egy benső folyamat, egy átalakulási forma és egy egyéni megismerkedés és szívbéli szövetség és visz-szony . . . S így a megváltás is csak azokra terjed ki, kik azt elfogadják és akik annak feltétlen alá rendelik magukat. Ezek azonban teljességében élvezik ez állapot minden lelki előnyét és gyönyörét. És én hálát adok az Istennek, hogy a testi izraeliták közül is többeket ismerek, kik már keresztül estek e változáson, a kik elfogadták a Megváltót és akik kimondhatatlan gyönyörre tettek ez által szert.

E szavakra az én zsidóm csodálkozáva csóvalta fejét és csak ennyit mondott:

Ez lehetetlen!

(Folytatás következik.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portomentesen küldünk.

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest

VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakab János.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KOZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 november hó 15.

22. szám.

Jézus megkísértése a templom tetején.

„Akkor vivé őt az ördög a szent városba és oda helyezé a templom tetejére.”
(Máté ev. 4. rész 5. vers.)

Az első kísértést, mely abban állott, hogy az Atya akaratában kételkedjék, — Jézus dicsőségesen legyőzte. „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, a mely Istennek szájából származik,“ — ez volt a kard, amelylyel az ellenséget magától elűzte. Mert Jézusnak táplálékát nem az képezte, hogy ő magát testileg jól érezze, hanem hogy Istennek akaratát teljesülni lássa.

Az ördög azonban ez egy vereséggel még nem adja fel a küzdelmet. Ha a támadás az egyik szárnyon kudarccal jár, akkor ott vissza vonul, hogy a támadást a másik szárnyon próbálja meg. Az ördög feltétlenül nagy erővel és csalárdsággal dolgozik, Miután ő a hitet és az engedelmeséget Jézusnál meg nem rendithette, megkísérli a fegyvert megfordítani és a vallásosság mezében, kenetteljesen lépni fel ellene.

Most Jézust a templom tetejére vezeti. Arra a helyre, a hol Isten magát ősi idők óta togva népének kinyilatkoztatni szokta. Mélyen alul volt a szentély, az udvar és a város, a maga utcáival és tereivel. Lent az emberek zreie hullámzottak fel s alá, akik minden új és csodálatos dolog iránt oly fogékonyak. „Nem szeretnél itt alá lebegni? — suttogja Jézus fülébe a kísértő. „Micsoda csodálkozás támadna oda lent ha te könnyedén és biztosan mint egy madár a tömeg közé alá repülnél.“ Egy csapásra a nap hőségé lennél, akit az egész nép dicsőséggel övezne. Te ezt a csodát könnyen véghez vihetnél csak hitednek kell lenni. Hiszen meg van írva: „Az ő angyalainak parancsol felőled és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.“

Lásd milyen szépen tud beszélni az ördög! Mennyire ismeri ő a bibliát és hogy tudja azt alkalmazni a vitatkozásban, jobban mint sok teológus! Miként veszi ki ő egy versből a gondolatokat, melyeket ott nem is kerestünk volna! Természetesen neki nem az a célja, hogy Jézust a tömeg felismerje, hanem hogy Ő a mélységbe zuhan-

jon és összezúzva terüljön el a földön. Mert kétség nélkül ez történt volna ha Jézus az ördög gonosz tanácsa szerint cselekszik és ez az Atya megkísértése lett volna.

Miért? — kérdezed talán. Ném-e volt az ördög által idézett ige a bibliából való? Mindenesetre! A 91-ik zsoltárból való. De olvasd utána figyelemmel és észre fogod venni, miszerint az ördög csupán azokat a szavakat idézi amelyek neki alkalmasok voltak, azokat pedig elhagyta amelyek itt éppen fontosak és figyelemre méltók lettek volna. Itt tudniillik a zsoltár író ekként mondja: „Megparancsolta az angyalnak, hogy megőrizzenek minden te utaidon, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.“ Minden uton amelyre Isten gyermekeit vezérli, az Ő angyalai megfogják őket őrizni. Ez egészen más valami mintha valaki magát mutatványképen a templom tetejéről levetné. Innen nem vezet le út. Egy ilyen merész vállalkozásra nincs a bibliában ígéret. Ezért utasítja el magától Jézus a kísértőt: „Viszont meg van írva. Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!“

Ez a kísértés gyakran megismétlődött a keresztyény egyház történelemben és Jézus követőivel. Sok lélek, ki nem vigyázott eléggé magára, elesett e kísértés által. A hit babonává, a jámborság és ügy buzgalom pedig vadbuzgalommá, fanatizmussá válhatik. Mi mindent műveltek és tanítottak már az emberek és azt a biblia igéivel próbálták igazolni! A zsidó főpapok is, kik Jézust halálra ítélték szintén a bibliára támaszkodtak. Az inquisitio idejére gondolok mikor Jézus tanítványainak az ugynevezett „keresztyény“-országokból menekülni kellett, — és a számtalan, egészségtelen babonás kinövészekre, amelyek a legújabb időben is előfordulnak. És nemde az is otromba játék volt a kísértőnek, mikor néhány évvel ezelőtt az amerikai Dowie lelkesz arra tanította híveit, hogy minden betegség az ördögtől származik és akinek valamely testi szenvedése van, az az ördög hatalma alatt nyög és a hitnek hiányában él, mert aki hisz, annak azonnal meg kell gyógyulni!

Isten Fia vagy? Akkor hidj és ereszkedj alá! Nekünk az egész bibliát kell venni és az ily kísértéseket mint Jézus tette, el kell utasítani magunktól e szavakkal: „Viszont meg van írva!“

Hány keresztényt láttam már a „tetőn“ elszédülve kétségkedni. Isten csodálatos módon a világból és a bűnből kimentette őket, gyermekeivé tette és nekik a legnagyobb ígéretet tette. Hitük megerősödött az által, hogy imádságuk meghallgattatott. És az erről való nyílt tanúbizonyság sokakra jó benyomást gyakorolt. Most lép elő az ördög kísértéseivel és őket arra ösztönözi, mikép tudnának még nagyobb hatást elérni és magukat ismertebbé tenni. A helyett, hogy a Mindenható vezérletére bíznák magukat és türelemmel járnának a kijelölt uton, az ördög által olyan dologba fognak mi reájok irányítja a közfigyelmet. Így jutott zátonyra Isten országában számos vállalkozás, mely eleinte jól indult. Sok tehetséges keresztény ifjú akit az Úr nagy dolgokra használhatott volna lezuhant a tetőről miután nem maradt alázatos és türelmes Isten végzése és útjai iránt. A ki áll — és minél magasabban, peckesebben áll — annál nagyobb veszélynek van kitéve és annál gondosabban kell ügyelnie, hogy le ne essék a polcról hová Isten állította. M.

Legyen meg a te akaratod . . .

Mt 6, 10

Ha nem volna oly kicsike ez a lap, és ha e téma nem volna oly végtelen, akkor csodálatos dolgokat írhatnék az isteni akaratnak kijelentései felől. Talán egyetlen kérdéssel sem foglalkoztam oly intenzíven mint a Miatyánk ezen szavaival: **Legyen meg a Te akaratod!** De azt is elmondhatom, hogy soha még egy kérdés oly helytelen megvilágításban nem keringet közszájon mint épen ez. A teológusok is fordén magyarázzák és legtöbbször akként: **Hogy minden ami körülöttünk, velünk és bennünk végbe megy. — legyen az bár a legjobb, vagy a legrosszabb, — az Isten akaratának szent visszatükrözése.**

Én az Isten akaratát nem így képzelem. (Lehet, hogy én is tévedek s ezért amiről itt írok, az csak az én egyéni meggyőződésem, melyet sem szabályként felállítani, sem másra reá kényszeríteni nem szeretnék, sőt ha valaki ebben kifogást talál, örömmel fogom venni a felvilágosítását.) Hanem mivel az Isten egy abszolút szeretetnek ismerem, akinek lényege és csodálatossága minden rosszat és gonoszt már eleve kizár és a ki gonosz dologgal mást meg se kísért (Jakab lev. 1 rész 13 vers.) úgy képzelem, hogy csak az minősíthető az Isten akaratának, ami szép, ami jó, ami tökéletes, míg a csunya, a rossz, a tökéletlen dolgok az ördög dolgozó műhelyének szerszámai.

De nem akarok földi értelemben tovább logikálni, hanem már is felteszem a kérdést a Miatyánk formájában: **Legyen meg a Te akaratod.** És aztán nyomban felelek a Megváltó szavaival: „**mint a mennyben úgy a földön is.**“

Nem szükséges, hogy tovább törjem a fejem, mert a kérdés már is megoldva van: **Tehát olyan értelemben legyen meg az Isten akaratát e földön, testi életünkben, mint ahogy az történik a mennyben.**

Fel tudod fogni e szavak fenséges értelmét? Nos Isten akaratát milyen a mennyekben? Eltudod képzelni, hogy Isten országában betegség, szenvedés, halál, küzdelem, civodás, háború, zepellinek, tengerelattjárók s más öldöklő szerszámok létezzenek s hogy ott is volna diplomácia, mely egymás ellen lázítja a lelkeket? Semmiesetre sem! Ott tökéletes a harmónia, és a szíveket a szeretet uralja.

És lásd Jézus, Istennek ezt az akaratát hozta a földre. Nem egy messi, nem egy idegen, nem egy ködökbe vesző másvilágot hozott csupán, hanem azzal, hogy Betlehemben megszületett, hogy vérünkben való vér, húsunkból való hús lett, földi értelemben is paradicsomot hozott a földre és az az átok, mely az első emberpárra kimondatott, Ő általa teljesen eltöröltetett. És amidőn a keresztényen így kiáltott fel: **Minden elvégeztetett, ebben benne volt a megátkozott föld megváltása is.** Hogy ennek dacára még ma is panaszszal teli a föld, ez nem azt bizonyítja, mintha a megváltás nem végeztetett volna el, hanem csak az emberi szívek esőkönyösségére vall, mely ezt a nagy kegyelmet és szabadítást még mind-ezideig nem fogadta el. Mert én meg vagyok arról győződve, hogy ha az emberiség általában elfogadná a megváltást, ez a föld megszűnne bogáncskorót teremni.

Természetesen míg ez teljesedésbe nem megy, addig a jámboroknak és Isten gyermekeinek is részt kell venni a fájdalmak viselésében, a kereszt hordásában és úgy tölteni be az Isten minden törvényét.

Oh ha feltudnák fogni Isten gyermekei e tényt, hogy az Isten jó, a legjobb, a végtelen jó, akkor nem gondolnánk felőle oly balgán. Hacsak egy átfutó, röpké pillanatra bele tudnánk tekinteni Isten atyai szívének izzó szeretetébe, akkor nem gondolnánk Ő felőle sohasem gonoszt, nem gyanúsítanánk meg azzal, hogy Ő nekünk fájdalmat okoz, hogy Ő kegyetlen, szívtelen és hideg hozzánk, — akkor tudnók hogy Isten akaratát tökéletes formában csak a mennyben megy végbe, míg itt alant, a bűnözés helyén, legtöbbször Isten ellensége: az ördög akaratát érvényesül.

Ismered kedves olvasó a te Istenedet?
Es tudod ki a te Megváltód?

Ha ezzel egyszer tisztába jössz, akkor érezni fogod, hogy lelki arcodat friss levegő csapja meg, gyönyörű lelki mezőkön találsz magad és kibeszélhetetlen fény verődik szemed elé. S ha az életben mégis baj ér, ha betegség, szenvedés, gyötrelmem veszen körül, akkor nevéss és mondd: Tudom, hogy e bajokat nem az én Atyám bocsátja reám és hogy Ő szívéből sajnál engemet, hanem az én régi ellenségem, a gonosz környékezett meg, de nem baj, Jób pátriárkát is megkörtékezte, de tönkre nem tehetta, ám nekem is árthat, engem is szomoríthat, de le nem verhet, hitkezemmel erősen Jézusomba vagyok kapaszkodva.

Ilyen értelemben aztán megtudom érteni a világot, ezt a szomorú, kietlen, bünnös, örömtelen világot. Megtudom érteni, hogy miért van itt annyi baj, megértem a háború borzalmát is, az erkölcsök megromlását, a jellemeik leromlását. De ez többé nem vigasztalanít el, mert ha most nem is történnek a dolgok Isten akaratja szerint, majd jön idő mikor jönni fog egy nagyszerű ébredés. És akkor alá száll a meggyötört földre a mennyei béke, a legszentebb szeretet. Akkor elfognak csodálkozni előbbi kicsinyes gondolkozásukon és azon, mint magyarázták egykor Isten akaratát. Ha majd a szívek megolvadnak e keresztről leáradó nagy melegségtől és ha majd a Megváltó sebei szentől-szembe mesélni fognak Isten haragjának megengeszteltetéséről, — akkor az isteni akarat megvalósulásának útjában nem lesz többé semmi akadály, semmi gát, hanem itt is úgy fog történni minden mint a mennyben. . . . (Cs.)

Egy aratási adomány csodálatos története.

A posta különös levelet hozott a címre, melyben egy magát megnevezni nem akaró testvér a következő sorokat közölte velem:

„Tapasztaltam, hogy a jó Isten meghallgatja kéréseinket, na tőle úgy kérünk valamit, mint azt egy jó gyermek szokta cselekedni szüleiével szemben.

Édes anyámmal együtt fájó szívvel gondoltunk arra, hogy jön az aratási hála ünnepe és nekünk nincs készen annyi pénzünk, hogy mint minden évben, most is valamely adományt vigyünk az Úr oltárára köszönet gyanánt, amiért az elmúlt évben is oly jó volt hozzánk, bár mi azt nem ér-

demeltük meg. Már eljött a szombat és még mindig nem volt semmi kilátás arra, hogy a jó Isten valahogy kiségit eme zavarunkból. Este mikor letérdeltem ágyamnál, hogy esti könyörgésemet az Úr elé hozzam, hirtelen eszembe jutott az Úr Jézus eme mondanása: „Kérjétek és megadatik néktek.“ És én erre kértem: Édes Jézusom tudod, hogy mikor mindenki adakozik a gyülekezetben, édes anyámmal mi is szeretnénk valamely adománnyal hozzá járulni a nagy és fontos ügyhöz. Kérlek Jézusom, hogy most mikor nincs kilátás sehonnan, te segíts rajtunk, ha jónak látod. Most felállottam térdeimről és ettől a perctől kezdve éreztem és hittem, hogy a segítség jön, bár nem is sejtettem honnan.

Mikor vasárnap délelőtt az istenitiszteletről haza jöttem anyám azzal fogadott, hogy pénz érkezett a számunkra a postán, de csak hétfőn kaphatjuk azt meg. Erre bentem a szobámba és újra letérdeltem az Úr előtt, hálát mondva neki, hogy kérésemet oly csodálatos gyorsasággal meghallgatta. Délután pedig egy testvértől kölcsön kértem annyit amennyire szükségem volt, mert hogy vissza adhasam arról már az Úr gondoskodott jó előre. És most nap-nap mellett hálával gondolok vissza e dologra és mindinkább érzem a szavak mély tartalmát: „Kérjétek és megadatik!“

Nevemet bátortalan vagyok kiírni, mert még sohasem irtam semilyen lapban. Üdvözli testvéri szeretettel egy metódista testvér.“

Most ismét én veszem át a tollat és köszönetet mondok kedves testvéremnek a küldött hasznos tudósításért, csak arra kérem még, hogy legalább velem közölje a nevét, mert én az ilyen leveleket megszoktam őrizni. A Békeharang szerkesztőségi papirkosarába ugyanis nem szokott egyetlen érdekes levél sem hullni. (Cs.)

Szerkesztői rovat.

Örömmel és hálával szívemben írom e sorokat. Azóta, hogy „Viszontlátásra“ köszönettel búcsút vettem t. olvasóimtól már egy jó félév múlt el. Jó reménységgel, de nem fájdalom nélkül váltam el akkor nem csak a legnemesebb és legszebb szolgálattól, de nagy családomtól is. Mindenre elő kellett készülnöm. Egy testvérem elesett, egy már harmadik éve eltűnt, egy olasz fogságban van. És most kellett nekem bevonulni. Senki se állíthatja, hogy könnyű lépés volt ez.

És ma, egy félév után mint katona mit szóljak? Érték-e meglepetések vagy csa-

lódtam-e? Őszintén mondhatom, hogy hála-telt szívvvel gondolok az elmúlt időre. Nem-csak megtartott Isten, hanem sok örömben is volt részem. Alig egy heti szolgálat után Szabadkáról, a gyalogságtól Budapestre a 16-os helyőrségi kórház gyógyszerárába let-tem beosztva szolgálattételre, mint okleveles gyógyszerész. A szolgálati beosztás itt olyan, hogy most már bátran vállalkozhatok újra a reám ruházott kedves és szép munkára, a Békeharang szerkesztésére.

Igen ám, de a katonai törvények ér-telmében nem lehet katona más mint katona, tehát felelős szerkesztő sem. Így, mint a t. olvasók láthatják a szerkesztésért a felelős-séget kedves bátyám vállalta. Amennyire tőlem telik, azon leszek, hogy bátyámuak vállalt munkájában segédkezzem. Egyelőre e rovat vezetését veszem át és legközelebb megkezdem újra az első cikk írását is, amelyet 1913. év februárjától egész bevonulásomig nagy szeretettel írtam. Bizva remélem, hogy a háború nem tart már soká és akkor újra átvehetem a Békeharang szerkesztését tel-jesen és saját felelősség mellett.

Budapestben október hó 28-tól novem-ber hó 2-ig *Kuder* Vilmos, a Majna melletti frankfurti lelkész esténként prédikált. *Melle* szuperintendens hívta meg, miután a gyü-lekezet lelkésze *Funk* Márton a nyugati fronton teljesített katonai szolgálatot már egy félév óta. Mint a t. olvasók tudják, né-hány hete már itthon van *Funk* testvér és remélhetőleg tartósan szabadságolják. *Kuder* egyházmegyei felügyelő örömmel és lelke-sedéssel hirdette az isteni ígét. A hívők esténként érezhették, hogy az Üdvözítő ígé-rete még ma is érvényben van. Megvigasz-talva, megerősödve és felbuzdulva hagytuk el az imádkozás helyét minden nap. A bu-dapesti gyülekezet, kétség nélkül, még so-káig az esték hatása alatt fog állani.

Melle szuperintendens nemcsak Buda-pestben volt jelen, mialatt *Kuder* lelkész munkálkodott itt, hanem a Bácskában is időzött több napon át. Itt meglátogatta csaknem valamennyi gyülekezetét, nevez-tesen magyar ajkú testvéreket is Szenttamá-son, Óbecsén és Csurogon. Fájdalommal kell közölnünk, hogy *Kuszi Márk* a prédiká-torok és a metodisták sorából törölni kel-lett és az ezzel az ügygel összefüggő tár-gyalások szuperintendensünk, csaknem egész idejét és erejét lekötötték. Ezen fájdalmas eset folyamán újra kitűnt mily nagy szere-tettel ragaszkodik *Melle* szuperintendens éppen a magyar nyelven végzett munka iránt. Forró imánk száll fel a hívők Atyá-

hoz, hogy vezesse a magyar testvéreket e válság idején úgy, hogy megerősödve foly-tathassák a megkezdett nemes munkát. Kül-önösen *Sebele György* ifjú testvérünknek is Isten gazdag áldását kívánjuk a reá ru-házott nehéz, de szép munka folytatására.

Az árvaházban a gyermekek új „anyát“ kaptak. Az eddigi vezetőnő *Gehl* Erzsébet kisasszony férjhez ment és így helyét a „Bethánia“ diakonissza egylet szives jöin-dulatából *Milda* Lehmann testvér foglalta el. *Milda* testvér Németországból jött, hogy e nemes munkát vállalja. Ezt az alkalmat nem mulaszthatjuk el, hogy rá ne mutas-sunk e gyönyörű munka fontosságára. Mint metodisták élénk érdeklődéssel kell hogy viseltessünk e szeretet intézményünk iránt. Súlyos időkben keletkezett e kis otthon és gondoljuk meg hogy minő áldás származha-tik ki abból a kis házból az egész szent ügyre. Büszkeséggel, mintegy versenyezve teljesítsük hát kötelességeinket az árvaház iránt. Emlékezzünk meg róla imáinkban naponta és jutassunk valamit abból, amit Isten reánk bizott az árvagyermek szá-mára is!

Október 21-ike vastag betűkkel van be-írva a sziváci gyülekezet történetébe. E na-pon avatták fel kis kápolnájukat az ottani testvérek. Kilenc évig gyülekeztek egy kis bérelt teremben, míg most egy szép kis sa-ját otthonban dicsérhetik az Urat. Az ün-nepi alkalomra egybe gyűltek a környékből számosan a metodisták. Eljött a Szuperinten-dens vezérlete alatt *Funk* budapesti, *Riedin-ger* bécsi lelkészek és valamennyi bácskai prédikátor: *Sebele*, *Bickel*, *Kreutzer* és *Mayr*. Vasárnap három istentisztelet volt, amelyek alatt Isten telke érezhetőleg töltötte be az új otthont. Ez ünnepnap után még három napig jöttek össze a testvérek és élvezhet-tek Isten ígétének hirdetését. Bárcsak a jó Isten mindjárt az első télen számos lelket megtérésre indítana az új otthonban!

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
==== Tíz példányt portomentesen küldünk. =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest
==== VI. Felsőerdősor 5. =====

Felélős szerkesztő: *Jakob Gyula*.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.